

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Oprin af Norners og Asers Kamp

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 162. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/text/gv-1811_169A-txt-shoot-idm8398.pdf (tilgået 23. april 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

Den kom, den Jordens store Høitidsdag,
Som Fædrene saa længselsfulde ventede,
Og Guds enbaarne Søn nedsteg til Jord,
Alt som et Barn, i Silkesvøb ei bundet,
Og ei opfødt i gyldne Kongehal;
Men svøbt i Klude udi Armod's Hytte;
Dog havde Han, trods nogen Kongesøn,
Herolder som hans Fødselsstund forkyndte,
Ei for de Vældige, men for en Hyrdeflok,
Som dyrkede Gud i from Enfoldighed:
Af Himlens Aander var det en Hærskare,
Som jublende istemte Takkesang
Til Ærens Gud, der bygger i det Høie,
Og lyste over Jorderig hans Fred.
Lykønsket blev og Jordens liden Konge
Af fjerne Drotter, som paa Himlen saae
Hans Fødselsstjerne gennem Skyen straale;
Som deres egne Sendebud de kom,
I Kongehytten saae Man Konger knæle,
163Og Røgelsen, som hidtil ikkun brændte
Paa Alteret og udi Kongeborg,
Som det vel sømmed sig, nu dufted
For Kongers Konge og for Altrets med.
Han vokste op, og fra hans høie Læber
Uignelig og hellig Visdom flød,
Og gennem Armod's Klædning i hans Daad
Al Guddoms Fylde legemlig udstraaled;
Thi med et Ord han gav de Blinde Syn
Og Stumme Mæle, ja de onde Aander
Han kraftelig udjog, og kaldte Døde
Fra Gravens Mørke op til Lys og Liv.
Dermed han gav et sanddru Vidnesbyrd,
At han var Eet med Altings høie Fader,
Og visselig udgangen af hans Skød;
Men og derved hel klarlig han betegned,
Hvorfor han steg til Jordens Dale ned;
Den blinde Slægt han atter vilde lære,
At stirre gennem Mørkets tykke Sky
Til Lyset op, hvorfra den var udsprungen,
At aabne Øret for de glemte Toner,
Og Læben til Alfaders høie Pris.
Han Døden vilde og sin Braad fratage,
Og hellige os til et evigt Liv;
Men Djævelen han maatte først betvinge,
Thi han var blevet denne Verdens Gud,
164Og Adams Synd han maatte først udsone,
Thi Satans Trone hvilede paa den.
Han, Jesus Kristus er vor Frelser's Navn,
Af Kærlighed til Faderen og os,
For Adams og for hele Verdens Synder,
Med Legems Lidelse og Sjælekval
Har fyldestgjort, og da som en Misdæder
Uskyldig han til Korset naglet blev,
Med blodig Haand den Lov, som os fordømte,
Han nagled fast med sig til Korsets Træ.
Han døde, og i Sorgens Klædebon
Den klare Sol sit Straalelegem svøbte,
Og Klipper revned, Jordens Grundvold skjalv,
Men styrtet var den onde Djævel's Trone;
Han gæstet blev udi sin mørke Borg
Af Livs og Døds den seierrige Herre,
Som vristed Spiret af den Ondes Haand,
Og gav ham Lænker for sin Kongekrone.